

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPĂRĂRII ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Ocrotirea servitoarelor.

Între problemele sociale, cari preocupă cercurile conducătoare și factorii cu răspundere de celea ce se petrec în viața orașelor, este fără îndoială și aceea a supravegherii și ocrotirii servitoarelor.

Prin situația, ce au la casele stăpânilor, introduse în tainele vieții familiare, servitoarele, pot fi îngeri păzitori, sau pot deveni trădătoarele, asasinele propriilor lor patroni.

Cetind gazetele te înfiori de nenumăratele crime, cari s'au făcut asupra stăpânilor de servitoare sau, prin intermediul lor, de complicitii, amanții, concubinii lor.

Dela distanță, chestiunea nu apare așa de importantă, dar de treci prin fața unui circ, sau a unui cinematograful sau de cobori în băjbăiala unei străzi de oraș într'o Duminecă sau sârbătoare, îți poți da seama pe mâna cui își încredințează stăpânii, averea, copilașii și însăși viața.

Cel dintâi moment, în care nevinovata fetiță, sau naiva țărăncă ajunge în contact cu orașul, este cel dintâi prilej de cădere, deci fatal poate fi și începutul unei vieți de miserie și primejdie socială.

Toate vămile drumurilor ce duc în oraș, toate trenurile, ce sosesc în gările orașului, sunt pândite de indivizi, cari își fac ocupație din specularea oamenilor, ocupație de haimana. Aceștia te acostează obraznic, ca să-ți stoarcă ceva. Ei contează mai vârtos la stângăcia și neorientarea celor ce apucă pe mâna lor.

O fetiță, ce coboară de pe scara vagonului, — cu frica omului, ce pășește în necunoscut, — este observată de ochiul specialist în materie, al misitului, — și sigur o întimpină, ca din întâmplare, — iar ea cere îndrumare dela

cel dintâi om, pe care-l întâlnește în cale. Vai de soarta ei, de e slabă de îngeri.

Este natural, că cea dintâi măsură, care se impune, este o bună și permanentă pază, în contra oricăror tentative, pentru ocrotirea fetelor, cari, mânate de neajunsuri, își cearcă norocul în oraș.

În scopul acesta ar fi de mare folos moral-social un fel de birou de asistență la gările orașelor mari, pentru primul contact cu servitoarele, îndrumarea și ocrotirea lor. Acest birou, condus de femei creștine, pricepute și cu înțelegere pentru o misiune socială atât de importantă, ar aduce neasemănate foloase. Acestea misionare ar avea posibilitatea să se orienteze asupra motivelor morale sau imorale, juste sau ușoare, de cari au fost îndemnate fetele să-și îndrepte gândul și pașii spre oraș. Aci prima strecurătoare, primul prilej de a se cunoaște fetele bune spre a fi recomandate, celor ce au trebuință de serviciul lor, — iar cele rele, îndrumate, supravegiate, ocrotite.

Biroul acesta ar sta în legătură cu biroul de plasare al muncitorilor, care funcționează în fiecare oraș.

Dar cariera de abia acum începe. Primele ocrotiri sunt bune, necesare pentru moment.

Urmează însă plasarea, marea problemă, aproape imposibilă azi, căci celea mai multe dintre fete ajung în oraș fără cea mai mică orientare, de vre-un angajament nici vorbă.

Birourile de pe la gări ar avea, se'nțelege, lista acelor familii, cari au lipsă de servitoare și așa acestea ar putea fi recomandate, deci și plasate mai ușor.

Nimic nu este mai adevărat, decât faptul, că văzându-se ocrotită se trezește în sufletul servitoarei sentimente de vie legătură sufletească, recunoștință și încredere față de binefăcătorii ei, de cari, — dacă nu întotdeauna — în timpuri grele își aduce aminte.

Conștiința că este cineva desinteresat, care să le ocrotească, ridică moralul lor.

Misiunea de ocrotire propriu zisă ar sta în controlul, care s'ar exercita în tot timpul, pe care îl petrec în serviciu. Supraveghierea aceasta s'ar putea face prin conveniri, întruniri săptămânale sau cel puțin lunare a servitoarelor, într-o localitate fixată de misionare. Ce minunată școală de educație ar putea fi aceasta.

Ca să poată avea angajate la casă servitoare fidele, sănătoase, cinstite, familiile au tot interesul a sta în legătură cu acest birou și de bună seamă ar conlucra cu el.

Cele arătate mai sus sunt chestiuni frământate de presă și puse în diferite forme.

Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Grigorie a dat îndrumări pentru înființarea de comitete parohiale, cari să aibă în programul lor și îndatoririle de a supraveghea și ocroti servitoarele și servitorii.

Acestea comitete, preconizate de Înalta Stăpânire bisericească, la orașe ar înființa și conduce serviciile de ocrotire, iar celea de la sate ar da îndrumări fetelor, cari vor să se angajeze ca servitoare la oraș.

Datorită organizării de misiuni, precum și mijloacelor materiale de care dispune, biserica apuseană a instituit la gara Domnița Elena din Timișoara un astfel de birou de ocrotire a servitoarelor: „Missio“, condus de călugărițe, și fie spre cinstea lor, multe din credincioasele bisericii noastre au fost ocrotite de ele.

Sesizată de multele inconveniențe obvenite între stăpâni și servitoare, primăria municipiului Timișoara s'a ocupat într-o ședință, cu problema înființării unui dispenzar pentru ocrotirea servitoarelor, în care să se poată ocroti 40—50 de persoane. În acest dispenzar servitoarele ar putea sta maximum 10—15 zile, pentru o minimă taxă de întreținere, dar cele ce nu se vor putea plasa în acest timp, vor trebui să părăsească nu numai dispenzarul ci și orașul.

Toate acestea deziderate azi, prin necesitate, mâine, vor fi realizate. Biserica nu poate decât să se bucure de înființarea astor fel de instituții sociale ocrotitoare a celor nevoiași.

Dar numai prin așezăminte sociale, — fie ele ori cât de ideal întocmite, — nu se poate rezolva chestiunea. — Spre aceasta se cere încreștinarea... încreștinarea vieții.

În căderea servitoarelor nu odată au o mare parte de vină, ba chiar toată vina, înșiși patronii, fără frica lui Dumnezeu... Distinsul

ziarist Ivanov se ocupă cu multă competență în coloanele unui ziar timișorean de acest rău.

În vremile de aur ale creștinismului, prin iubirea față de aproapele și frica de Dumnezeu, se rezolvau și se satisfăceau, drept, toate trebuințele de ordin sufletesc și trupesc ale vieții.

Deasupra ori căror deosebiri de ranguri, averi, situații sociale, deasupra ori căror legiferări ale vremii, trona suprema lege, legea iubirii creștinești. Prin aceasta lege se indicau de sine toate căile și mijloacele de a veni în ajutorul fratelui mai mic.

În măsura în care aceasta lege a dragostei a fost înlocuită în suflete de egoism și preocuparea, de primul-plan, a omului de a se specula unul pe altul, s'au înmulțit legile și întocmirile secale, ... ca un strigăt de alarmă.

Fără Hristos și dragostea față de aproapele, legile întocmirile sociale sunt și vor rămâne însă cadre fără viață adevărată.

Tie Flavlu.

Preotul și societatea de azi.

De Grigorie Episcopul Aradului.

IV.

Crainicii idealului creștin al vieții.

Dacă conștiința omenească își găsește liniștea numai în Dumnezeu, este prea lămurit rolul preoților, de crainici ai idealului creștin al vieții. Preoții sunt purtătorii idealismului creștin și mijlocitori între Dumnezeu și om.

„Preotul este misionarul revelației cerești, săvârșitorul cuvântului ieșit din marele foc al inimii lui Iisus, e omul tuturor, care e chemat, ca martor, ca slujitor și ca suflet sfințit, în cele mai solemne acte ale vieții omenești. Un om fără de care nici nu ne naștem, nici nu murim, care te primește dela sânul mamei și nu te părăsește decât la groapă; care binecuvintează sau sfințește leagănul, patul conjugal, născălia morții și cosciugul, un om pe care copilașii se obicinuesc să-l iubească și să se teamă de el; un om pe care necunoscuții îl numesc părinte, un om înaintea căruia creștinii își duc mărturisirile lor cele grele, lacrimile cele mai secrete, un om, care prin rostul lui e mângăitorul tuturor durerilor omenești, care vede bătând la ușa sa și pe bogat și pe sărac; cel bogat ca să lase tainița lui milostenie, cel sărac să primească fără să se

rușineze; un om, care, nefiind de nici un rang social, ține deopotrivă de toate clasele, de clasele nevoiașe prin viața lui săracă ori prin umilința nașterii, de clasele înalte prin educația și știința lui; un om, care știe toate, care are dreptul să spună tot”.

Am ținut ca să citez anume aceste păreri ale unui mare creștin și recomand iubitorilor preoți să binevoiască a face să fie cunoscute cât mai mult de lumea laicilor.

Noi nu motivăm necesitatea preoțimii cu considerațiuni istorice și filosofice, ci cu necesitatea sufletească, care a existat de mult și există și azi, a omenimii, de a avea doftori sufletești și cu adevărul că orice alcătuire socială omenească, dacă nu servește cultura, nu poate trăi, în virtutea unei legi firești, care ne arată că unicul scop al existenței este perfecționarea.

Pe materialistii de orice soi, noi, preoții, nu trebuie să-i nimicim, căci pe ei îi va omori cultura și firea omenească, care cer cu aceiaș putere și îndărătnicie și pâine și idealism. Tiranii, ideologii unilaterali, materialistii încarnați vor trece și ei, ca orice meteahnă venită peste oameni, iar idealismul va trece peste ei înainte invingător.

Iată de ce societatea omenească se ocupă atât de intensiv și de ce se va ocupa și în viitor cu preoții, nu fiindcă ar vrea să-i nimicească, ci din motivul că ar dori să-i vadă la înălțime.

Nu de aceea se sapă buruienile din jurul florilor, fiindcă oamenii ar voi să distrugă și florile, ci pentruca să le dea și mai multă frumusețe. Societatea omenească se ocupă de scăderile preoților, fiindcă ar vrea să-i facă adevărate flori sufletești, de cari are atâta lipsă.

V.

Talentul și munca preotului.

Am văzut odată un tablou extraordinar de frumos. Un ucenic lucra la o statuă a Maicei Domnului. La început, ucenicul părea să fi fost trist, până când s'au ivit din lemn, în urma multor cioplituri, brațele binecuvântătoare ale Născătoarei de Dumnezeu. De aici încolo, ucenicul e plin de bucurie la lucru, fiindcă brațele binecuvântătoare sunt o pavăză pentru el.

Așa și preotul să fie sigur, că oricât ar fi munca începătoare de grea pentru el, în curând se ivesc brațele protectoare și binecuvântătoare ale Domnului.

Câți preoți au în suflet cele mai frumoase intenții și sentimente, dar frica de oameni par'că le paralizează voința. Timpul, în loc să

le facă chemarea tot mai iubită și mai rodnică, îi descurajează și disgestă. Dușmanii preotului alât trebuie să observe, ca să devină mai temerari și să pășească pe față. Preoții de felul acesta păcătuiesc dublu. Odată față de capul și conducătorul lor, Domnul nostru Iisus Hristos, făcându-se puțin credincioși și călcători ai jurământului lor, care trebuie să le fie mai scump decât chiar viața, și în al doilea rând păcătuiesc față de ei înșiși, despoindu-se singuri de însușirea cea mai frumoasă, care este bărbăția. Nu mai vorbesc de acei preoți, cari s'ar împăca ușor cu lenea și trândăvia, făcându-se smochinii neroditori și semințe căzute pe piatră.

Preotul trebuie să știe că în toate actele lui sfinte el reprezintă pe însuși Domnul nostru Iisus Hristos, care nu a cedat niciunei amenințări, ci a mers drept și neclătit până la crucea de pe Golgota, deci cât de rău i-ar sta lui frica și îndoiala. Preotul trebuie să-și aducă aminte cât a fost de muncitor Domnul nostru Iisus Hristos până în clipa morții, condamnând în termeni aspri pe sluga care și-a îngropat talantul lăsându-l să nu aducă folos.

Munca trebuie să fie pentru un preot cel mai înalt principiu de viață, știind că el trebuie să-și chivernisească slujba bine pe pământ și să răspundă odată despre faptele sale Judecătorului celui drept, la care nu este nici făjărie nici părtinire. Spunem că preotul trebuie să fie omul muncii, fiindcă fără muncă e sigur că nu-și poate deplini programul pe care îl pune înainte sfânta evanghelie și ordinele conducătorilor Bisericii.

Preoția este un dar mare de care trebuie să țină seama cel preoțit, ca și cel ce a primit un dar mai mare, acela al arhieriei. Când Sf. Apostol Pavel zice către Timotei: „Nu fii nebăgător de seamă, de darul ce este întru tine, care ți-s'a dat prin proorocie, cu punerea mânilor preoției“ (I Tim. 4, 15), se învederează că preoția este o chemare, un apostolat, iar nu o carieră sau o profesiune. Și aceasta se vede din cuvintele Mântuitorului și mai accentuat: „Au nu Eu pe voi cei doisprezece v'am ales? (Ioan 6, 70). Acelaș adevăr se cuprinde și în aceste cuvinte: „Nu voi M'ați ales pe Mine, ci Eu v'am ales pe voi“ (Ioan 15, 16).

Nu-i destul să știi că ești ales, trebuie să lucrezi ca un ales, ca un chemat. Insuși Domnul spune apostolilor: „roade să aduceți“ (Ioan 15), „învățați toate neamurile“ (Mat. 28, 19); iar Sf. Pavel îndeamnă pe Timotei să fie un lucrător nerușinat (II. Tim. 4, 6). *Deci cel hirotonit să-și dea seama că chemare înaltă are și că e dator să „aprinză darul lui Dumnezeu“ (2. Tim. 1, 6).*

Chiar și celce are o carieră trebuie să-și cunoască bine condițiile meseriei. Celce fabrică mașini agricole nu cunoaște odele lui Horațiu, dar în specialitatea lui este inițiat și valoros ca un general bun în arta militară. Dacă un profesionist cunoaște așa de bine condițiile profesiei sale, oare preotul să nu vadă că se găsește în o postură penibilă făcând mai puțin pentru chemarea lui decât un profesionist pentru meseria lui?

Din faptul că, chiar având dar preoțesc, trebuie să conlucri cu el, se desprind îndatoriri mai ales pentru preoții cei mai puțin dotați cu talent. Istoria omenirii cunoaște oameni de talent, cari au muncit serios și nu s'au bazat numai pe talentul lor. Goethe a lucrat 30 de ani până ce a terminat opera Faust. Michelangelo, renumitul sculptor și arhitect, a lucrat 40 ani ca să termine statuia lui Moisi; Napoleon era un mare talent, dar avea grijă ca des-de-diminează să înceapă ofensivele, înainte de a începe inamicul. Artistul Mozart de multe ori a lucrat neincetat o zi și două nopți. Iulius Caesar, în impuls când trupele lui treceau munții, nu stătea fără muncă, ci studie arta oratoriei; Dante a muncit 30 de ani ca să termine „Divina Comoedia”. Marele scriitor englez Dickens mărturisește că fiecare operă a sa l-a costat muncă enormă. Istoricul american Probstt a învățat limbile moderne, deși era aproape orb, numai și numai pentru a-și putea termina lucrarea: „Ferdinand și Izabella”.

Astronomul Newton de 15 ori și-a modificat lucrarea sa despre: „Astronomie” ca la urmă să fie mulțumit. Pictorul Tizian a lucrat 7 ani de zile ca să termine tabloul: „Hristos în Emaus”. Virgiliu a lucrat 20 de ani, ca să termine „Eneida” și înainte de moarte era aproape să distrugă lucrarea, căci nu era mulțumit cu ea. Edison de mic copil a început să facă studii de mecanică, chimie și electricitate. Iată câte exemple grăitoare!

Dacă veți cere acum pilde din Sfânta Scriptură, ele se găsesc în număr suficient. Dar ajunge să amintim de Moisi, care, deși era gângav, prin stăruință a ajuns un mare binefăcător. Sf. Pavel era un mare învățat. Ei bine, acest sfânt apostol scrie Corintenilor: „Și pentru mulțimea descoperirilor, ca să nu mă înalț, datu-mi s'a mie îmbolditor trupului ingerul Satanei, ca să mă bată peste obraz, ca să nu mă înalț. Pentru aceasta de trei ori pe Domnul am rugat ca să-l depărtez de la mine. Și mi-a zis mie: „destul este fie darul meu” (2. Cor. 12, 7-9). Exegeții spun că Pavel suferea de oare-cari scăderi corporale, cari îl împiedicau câte odat

să lucreze cu toată puterea pentru vestirea Evangheliei, dar Dumnezeu a voit această stare a Apostolului, ca el, Pavel, să-și poată manifesta toată puterea de muncă și perseverență. Sfântul Pavel a biruit cu harul divin. Ca să biruiască, a conlucrat cu harul. Nu s'a bazat numai pe har, dar și-a dat seama că fără de har omul nu poate satisface nici legea morală naturală și deci cu atât mai puțin va putea îndeplini în întregime binele moral.

De aci se vede că fiecare om, deci și preotul, are nevoie de un suport anticipativ, care îndeamnă și are nevoie de un har luminător, care luminează mintea ca să vadă lucrurile bune și folositoare. Omul are nevoie de har întăritor, care ne fortifică viața în timpul lucrului. Acest har e mai presus de om, și voința, ca și mintea omului, fără de el nu pot face nici o valoare mai presus de fire.

Și acum iată, ce avem de spus: dacă Pavel, care avea viziuni divine, se bucura de piedicile ce le întâmpina și zicea: „când slăbesc, atunci sunt tare (2. Cor. 12, 10), atunci și noi să luptăm cu acele piedici. Artistul, poetul, oratorul și alți oameni talentați au trebuit să muncească mult până ce au ajuns la glorie.

Desigur că cei mai puțin dotați cu talent vor avea să lupte mai mult ca să izbotească Tyrtus, cu flautul său fermecat, deși era schiop, a însufleșit pe spartani; Amiralul englez Nelson era mic de statură, dar a cucerit; Eugen de Savoya era foarte modest la înfățișare, dar a băgat spaimă în Turci. Despre poetul irlandez Moore se spune că era foarte mic de statură, încât regele George al IV-lea al Angliei l-a bagatelizat, spunându-i că-l va vâri într'un butoi, dar azi faima lui George IV a trecut, iar poeziile lui Moore se citesc cu plăcere și azi!

Câți preoți nepretențioși sunt și totuși ei au mari izbânzi! Care e taina biruinței lor? Ei au dorit să biruiască! Un tâmplar voia să facă niște bănci pentru o sală de ședințe. Punea toată puterea lui ca să facă bănci frumoase și atunci l-au întrebat prietenii lui: De ce faci băncile așa bune, când le poți face mai slabe? Maestrul zise: Dar dacă eu voiu ajunge consilier, să stau în bănci rele? Și maestrul a ajuns consilier.

Aici cu bucurie înregistrez pilda unui modest preot al meu. Era în luna Decembrie a anului 1931. Vineri, în 4 Decembrie 1931, la ora 3 p. m., la preotul meu Ioan Tomuția din Lupești, jud. Arad, se prezintă doi țărani din comuna Rădești (Arad) și-l invită la înmormântarea unui țăran, care dorise să fie înmormântat de preotul Tomuția. Acest preot fusese de câteva

ori în misiune la Rădești și era cunoscut de țărani de acolo. Și preotul pleacă pe la ora 4 după masă, însoțit de cei doi țărani. Drumul se face apostolește. Afară viscoalea cumplit, iar zăpada era groasă de vreo 40 centimetri. Drumul preot străbate comunele Baia și Slatina, apoi dealul „Dracia” de aproape 800 m. înălțime, trecând peste hotarele comunelor Muștești și Secaș. Drumul a durat până după miezul nopții către orele 2. Deci cale de zece ore a făcut preotul pe jos, în toial nopții, pe un ger cumplit.

Slujba înmormântării a fost emoționantă. Preotul a vorbit în predica sa funebră despre judecata din urmă. Erau de față bapțiștii din comună. Mișcați de slujba sfântă, au participat și la pomână. Nu s'a mai pomenit de 20 de ani, ca bapțiștii să participe la pomână.

Era o zi de sâmbătă. La ora 5 p. m., preotul a pornit la drum, de astă dată călare, însoțit de 5 țărani călări. Către miezul nopții, a sosit acasă sănătos între ai săi, care erau îngrijați de soarta lui. După o odihnă abia de 5 ore, a plecat în comuna Pârnești, căci în lipsa de preot, el administra acea parohie, care, fiind foarte săracă, nu-și putea afla preot stabil. La Pârnești, fiind Duminică, săvârșește Sf. Liturghie și patru parastase, apoi se înapoiază iar la Lupești, unde face un parastas și sfințește o casă. În aceeași zi, la ora 3 p. m. preotul a plecat în comuna Săvârșin, căci, fiind și învățător, trebuia să asiste la cercul cultural învățătoresc.

Și acum câteva observații. Preotul Tomuția are pregătire teologică extraordinară, studiind teologia pe cale particulară. Are studii: 4 cl. de liceu și școala normală ortodoxă din Arad. Acest preot este iubit de enoriașii săi ca un părinte. Și câți preoți nu avem noi ca acesta! Avem foarte mulți. Ei duc mângăieri și alinare în suflete, sfințesc viața, ostenesc la bolnavi, învață tineretul, dau sfaturi poporului. Și la sfatul lor, însuș poporul se mișcă și se însuflețește. Avem țărani cari se înglobează în ceata apărătorilor bisericii, avem intelectuali cari jertesc sute de mii și milioane pentru biserică.

Ce minuni poate să facă un preot bine pregătit și mai ales cel ce este omul muncii! Cum va putea să predice acel preot, care nu este omul muncii, fiindcă o cuvântare bisericască cere studiu serios și meditație adâncă. Azi nu poți mișca inimile cu cuvinte goale și răsunătoare, fiindcă lumea cere mai mult, cere să-i vorbești așa ca să-i captivezi voința și să i-o pui în mișcare. Cine dorește să știe

dacă un preot este muncitor ori ba, să-i asculte cuvântarea și va fi convins despre superficialitatea sau seriozitatea muncii lui. Un preot nemuncitor va conduce de mântuială lăinerimea creștină și ce nenorocire se întâmplă cu acest preot, dacă lăinerii observă că acest preot își bate joc de ei, neluând în serios tot lucrul său.

Dar să luăm în considerare orice activitate a preotului, care se face pe nemuncite și vom vedea că lipsa de muncă a preotului produce cele mai mari pagube bisericii. Creștinul, care s'a spovedit la un preot superficial, a doua oră se simte înstrăinat de taina pocăinții. Un serviciu făcut la repezeală nu ridică, ci supără pe credincioși. Temeinicia să fie la baza muncii preotului, fiindcă numai așa poate să-și câștige respectul și dragostea credincioșilor.

Lenea pentru un preot este întocmai ca rugina pentru fier, îl mânâncă și îl prăpădește. Munca pe terenul celor sfinte trebuie să congrueze cu munca lui în cele ale casei. Și aici preotul să facă impresia că este un om sârguincios și muncitor.

Preoțimea să nu uite că evoluția socială merge într'acolo ca ori ce membru al societății, care nu lucrează, este odios și socotit ca un parazit. „Cine nu lucrează, nici să nu mânânce” este o lozincă a vremii. Lumea de azi nici nu-l mai vrea pe preot altcum, decât foarte muncitor, foarte activ. Preotul lenes și nelucrător să face imposibil în fața lumii de azi.

(Va urma.)

Răvaș săptămânal.

Românii din Timișoara au avut două momente vrednice de înregistrat în săptămâna Patimilor.

I. Misiunile religioase, cari s'au făcut din Duminica Floriilor până în Joia mare în sf. biserică din Timișoara Fabrica de I. P. Cuvioșia Sa Arhimandritul Policarp Morușca. Zilele acestea a fost bun prilej pentru tot creștinul să-și ușoreze sufletul.

Cuvântul de chemare al I. P. Cuviosului Arhimandrit n'a rămas fără răsunset.

Puterea sugestivă a cuvântului, din alocuțiile rostite în aceste zile, predicile luminoase, pline de improvizajii actuale, cu vii scene rupte din viață, au făcut, ca cei ce le-au ascultat și urmărit cu atențiune, să se simtă treziți și puși în fața conștiinței lor, ca în fața unei oglinzi.

Cuvântările au fost ascultate cu multă dobândă sufletească, de un număr de credincioși, sporit din zi în zi.

Misiunile sau încheiat în Joia Mare, când sau cuminecat circa 100 credincioși, între cari și o seamă de intelectuali.

Pentru înalta contribuție în îndreptarea spre Hristos, timișorenii îi sunt adânc recunoscători.

II. Un alt moment vrednic de o deosebită atențiune a fost conferința distinsului fiu al bisericii, avocatul Dr. Mihai Gropșianu despre: „*Justiția în anticitate și judecata lui Isus,*” pe care a ținut-o în sala ateneului militaro-civil în Miercuria cea mare în fața unui select auditoriu.

După puternica conferință religioasă rostită de Prea Sfinția Sa Păr. Episcop Grigorie, în Timișoara, conferință care a avut binefăcător și repetat ecou în sufletele creștinilor de aici a fost binevenită, și actuala conferința despre Judecata lui Isus.

Tratată cu competență, ascultătorii au putut cu noaște toate fazele de procedură judecătorească antică, întocmită cu mult scrupul la evrei.

În special a fost pus în evidență contrastul dintre procedura meticuloasă și desconsiderarea acestor forme la judecata lui Isus. Atitudinea lașă a lui Pilat este arătată alături de imoralitatea fariseilor și decadența vulgului venal, gata de orice, ca totdeauna.

Conferențiarul cu ochiu cercetător de jurist arată că Isus a fost asasinat, nejudecat, linsat de vulgul plătit.

Ascultătorii au simțit că pe deasupra frământărilor omenești plutește Divinitatea lui Isus.

Conferențiarul a fost viu felicitat de ascultători, între cari de Dl. prefect al județului *Furlugeanu*, generalul *Motas*, Prim președintele curții de apel *Marta*, etc.

Conferința merită să vadă lumina tiparului.

Tie Flaviu

INFORMAȚIUNI.

Ziua nașterii P. S. Sale Episcopului Grigorie. În 13 Mai a. c. a fost ziua nașterii P. S. Sale Episcopului nostru Grigorie. Fiind P. S. Sa dus la București, Consilierii și funcționarii eparhiali, precum și reprezentanții preoțimii au adresat P. S. Sale părintelui Episcop următoarea telegramă omagială:

La ziua nașterii Prea Sfinției Voastre, consilierii și funcționarii episcopiei noastre, precum și reprezentanții preoțimii, întruniți în Adunarea generală a Fondului Preoțesc, plini de nădejde salută cu entuziasm și trimit omagiul admirației Episcopului vrednic și muncitor, care a creat curente noi de activitate în viața bisericii românești.

Cu aceasta ocaziune P. S. Sa a primit telegrame și scrisori de urări de bine din toate părțile țării. La mulți ani!

Adunarea generală a Fondului preoțesc. Vineri în 13 Mai a. c. s'a ținut Adunarea generală a Fondului preoțesc, în sala Consiliului eparhial, sub prezidiul părintelui consilier Mihai Păcățian. Reprezentanții preoțimii s'au întrunit în număr frumos. S'au adus mai multe hotărâri, cari vor face obiect de discuție în ședințele consiliului eparhial.

† **Preotul Ioan Iercoșan.** În 25 Aprilie a. c. s'a stins din viață preotul nostru din Pâncota, Ioan Iercoșan, după o activitate pastorală de 30 ani și în etate de 55 ani. Răposatul preot s'a născut în comuna Bocsig, județul Arad. Studiile liceale, cu bacalaureat, le-a terminat în Arad, unde a urmat și cursurile teologice. În anul 1900 a prestat examenul de calificare preoțească, iar în 1902 a fost ales și introdus în postul de preot la parohia Pâncota.

Îl deplâng: soția și doi copii, Tiberiu prof. de religie la Școala Normală de băieți din Arad și Ștefan, funcționar la Primăria din Arad.

Dumnezeu să-l ierte.

† **Ștefan Alexa,** învățător penzional în etate de 81 ani, cu 40 ani serviciu ca învățător, a încetat din viață în 11 Mai a. c. și a fost înmormântat în cimitirul „Eternitatea” din Arad. Serviciul divin a fost oficiat de Dl. Ion Ionescu preot în Arad-Gai, cu asistența Dilor învățători Trilu și Zab și fostului Inspector școlar Nicolae Cristea, care la mormânt a vorbit înduieșelor și cu simț despre activitatea apostolică și națională a decedatului.

Biblia în Japonia. Hotelul Imperial din Tokio, cel mai mare și mai luxos hotel din Japonia, a hotărât să pună câte o biblie în fiecare cameră. Această noutate, adăogată la aceea a marilor cotidiane japoneze, cari au deschis coloane speciale pentru chestiunile religioase și chiar au angajat redactori calificați în scopul acesta, ne arată cât de bine se prezintă creștinismul prin unele părți.

Crima unui sâmbătar. Săteanul adventist Gh. Bobul din comuna Stârcea (Rădăuși) a lovit cu o secure pe femeia Eudochia Daneliuc și pe copila ei. Criminalul, când a fost arestat, a declarat că s'a răzbunat pe femeie, fiindcă ea l-a denunțat jandarmilor că face propagandă adventistă.

Un câine în slujba milosteniei. Anul trecut, a murit la Londra câinele „London Jack” cunoscut și vestit în toată Anglia. „London Jack” aparținea unei societăți engleze de binefacere și timp de opt ani de zile, s'a plimbat cu o cutie de metal, fixată pe spinare prin gările Londrel, cerând trecătorilor și călătorilor să-și dea obolul lor, pentru ajutorarea săracilor. Succesul acestui câine în slujba milosteniei a fost foarte mare; mai toți trecătorii aruncau câte o monedă în cutia lui. Astfel, în opt ani, „London Jack” a reușit să adune vreo 5000 lire sterline, ceea ce face cam 3 milioane și două sute mil lei.

Răspunsul unui soldat creștin. Mahomed al II-lea, împăratul Turcilor, vrând să silească pe un soldat creștin să treacă la religia lui Mahomet, îl amenința cu moartea, dacă nu se va supune.

— „Ei, și! I-a răspuns curajosul soldat, arătându-și pleptul plin de răni. Dacă am îndurat nenumărate suferințe și dacă am căpătat atâtea răni pentru împăratul pământesc, de ce m'aș teme să mor pentru împăratul cerurilor!?”

Aviz.

Prea C. Părinți protopresbiteri și Cucernicii Părinți preoți, cari au esarindat sesiile reduse și vacante pe anul ec. 1931/32, sunt rugați să binevoiască a prezenta Consil. nostru Eparhial, fără amânare aceste contracte încheiate cu arândași și provăzute cu clauza de achitare a impozitului proporțional, cari până la această dată, n'au fost înaintate spre aprobare.

Consiliul Eparhial.

Aviz.

Convenirea colegială, proiectată pe 24 Maiu 1932 la Oradea, să amână pe un timp nedeterminat, obvenind în timpul din urmă piedeci neprevăzute.

Sănnicolaul Mare, la 14 Maiu 1932.

Ioan Popovici.
paroh

Concurs de licitație.

Lucrările de întregire din interiorul bisericii nou construite în comuna bisericăscă Arad-Șega: construirea tavanului, tencuirea internă, lucrarea și așezarea ușilor și ferestrelor, pardosirea, instalarea luminel electrice, etc. se vor da în întreprindere în ziua de 20 Iunie 1932, orele 4 d. m., la oficiul parohial ort. rom. din Arad-Șega, când Consiliul parohial se va pronunța asupra ofertelor înaintate.

Ofertele se vor face pe blanchete întocmite în acest scop, cari se vor procura dela oficiul parohial, unde se pot vedea și proiectele și condițiile de licitație, în fiecare zi de lucru între orele 8-12 a. m.

Ofertele închise în plic se vor înainta până în ziua de 18 Iunie a. c. orele 12 a. m. la oficiul parohial din Arad-Șega.

Oficiul Parohial.

Parohii vacante.

Pentru îndeplinirea parohiei vacante *Hălmăgel*, în urma trecerii în pensiuine a preotului Ioan Nicula și în urma rezoluțiunei Ven. Consiliu Eparhial Nr. 1389/932, prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 zile, computate dela l. publicare în organul oficios Biserica și Școala.

Venitele parohiei sunt:

1. Venitele stolare legale.
2. Intregirea de salar dela stat, pe care parohia nu o garantează.
3. Sesiune parohială și bir parohial nu este.
4. Nefiind casă parohială, alesul se va îngriji se afle în parohie locuință pe spesele sale.

Parohia e de clasa III. Recurenții vor avea să dovedească asemenea cvalificațiune.

Cei ce doresc a compete la aceasta parohie vor înainta cererea de concurs, ajustată regulamentar, oficiului Protopopesc al Hălmagiului în Rîșculița, poșta Baia de Criș, în termenul legal și se vor prezenta în acest interval în Sf. Biserică din Hălmăgel, în vre-o duminică ori sărbătoare, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorie, observând dispozițiile §-lui 33 din Regulamentul pentru Parohii.

Cei din altă Eparhie vor dovedi că au binecuvântarea Prea Sfințitului Părinte Episcop Eparhial spre a putea recurge.

Consiliul Parohial ort. rom. Hălmăgel.

In conțelegere cu Leontin Micluția adm. protopop.

—□—

1—3

Conform rezoluțiunei Consiliului eparhial Nr. 3531/1932, pentru îndeplinirea parohiei, devenită vacantă prin încetarea din viață a părintelui Romul Popoviciu, din comuna *Mănerdu*, protopopiatul Ineu, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în organul oficial eparhial „Biserica și Școala”.

Veniturile împreunate cu parohia sunt:

1. Casă parohială, constătătoare din 2 camere, 1 bucătărie și supraedificate.
2. Una sesiune parohială, pământ arabil, constătătoare din 32 jugăre după starea faptică.
3. Birul preoțesc, 30 l porumb dela credincoșii ce posed 1/4 sesiune și mai mult, iar dela cel ce posed mai puțin 15 l.
4. Stolele legale.
5. Intregirea dotației dela Stat, pentru care parohie nu răspunde.

Alesul va beneficia numai jumătate din venitele parohiale până la 1 Octomvrie 1932, până când cealaltă jumătate îi compete văduvel preotese, în sensul § 26 din Reg. pentru parohii, suportând fiecare impozitele după beneficiul ce folosește.

Alesul e obligat a catechiza elevii dela școala primară din loc, a predica regulat în Sfânta biserică și a suporta toate impozitele după beneficiul său.

Parohia este de clasa III-a, recurenții vor avea să dovedească asemenea calificățiune.

Cei ce doresc a compete la aceasta parohie vor înainta recursele, în termenul concursului, adresate Consiliului parohial din Mănerău, la oficiul protopopesc ort. rom. din Ineu, și cu prealabila învoire a D-lui Protoereu tractual se vor prezenta în acest interval în sf. biserică, în vre-o Duminică ori sărbătoare, spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorice, observând strict dispozițiunile § 33 din Reg. pentru parohii.

Cel din altă eparhie vor dovedi că au binecuvântarea Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop eparhial spre a putea recurge.

Dat în ședința extraordinară a Cons. par. ort. rom. din Mănerău ținută la 17 Aprilie 1932. — În conțelegere cu Mihai Cosma Protopresbiter.

— □ —

1-3

Prin strămutarea preotului Darie Faur, parohia Pătârș (protopopiatul Lipovei) a devenit vacantă și pentru îndeplinirea ei în mod definitiv, conform rezoluțiunii Ven. Consiliu eparhial No. 3516/932 se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în organul oficios „Biserica și Școala”.

Venitele împreunate cu parohia sunt:

1. Una sesiune parohială de 32 jugh. cadastrale
2. Locuință în edificiul fostel școale confesionale în care e plasată și sala de învățământ, cu intravilan
3. Stolele legale.
4. Bir preoțesc 15 litri grâu de fie care număr de casă.
5. Eventuala întregire dela Stat, pentru care parohia nu răspunde.

Alesul este obligat a suporta toate impozitele după întreg beneficiul preoțesc, va predica regulat și va catechiza elevii, dela școala primară din localitate.

Parohia e de clasa a III-a, deci reflectanții vor dovedi asemenea calificățiune.

Reflectanții sunt poștiți ca recursele adresate Consiliului parohial ort. rom. din Pătârș să le înainteze oficiului protopopesc ort. român Lipova în termenul concursual, sub durata căruia, pe lângă respectarea dispozițiilor cuprinse în § 33 din Regulamentul pentru parohii, se vor prezenta în sf. biserică din loc spre a-și arăta dexteritatea în cele rituale și oratorice.

Cel din altă parohie vor avea să dovedească, că spre a putea recurge, au consimțământul P. Sf. Sale Părintelui Episcop Eparhial din Arad.

Dat în ședința Consiliului parohial ort. român din Pătârș dela 8 Maiu 1932.

Consiliul parohial.

În înțelegere cu Fabriciu Manuilă ss. protopop.

— □ —

1-3

Consiliul parohial ort. român din Șimand, protopopiatul Chișineu-Criș (jud. Arad), publică concurs pentru îndeplinirea postului de capelan temporal cu drept de succesiune, sistematizat prin rezoluțiunea Ven. Consiliu eparhial Nr. 6810/1912, pe lângă parohul deficient Stefan Leucuța, cu termen de 30 zile dela prima apariție în organul oficial al Eparhiei „Biserica și Școala”.

Beneficiile împreunate cu această parohie sunt:

1. Una sesie pământ arabil și pășune, ca beneficiul fundamental;
2. Una sesie pământ arabil și pășune, ca răscumpărare de bir și stole, conform concluzului Ven. Consiliu eparhial Nr. 2571/1902;
3. Două intravilane în estenziune de 1600 st. p.
4. Casa parohială cu intravilanul ei dela fosta școală confesională din Șimandul de sus;
5. Stolele legale pentru serviciile religioase dispensabile, cari nu se cuprind în concluzul Ven. Consiliu Eparhial Nr. 2571/1902.

Parohia este de clasa I-a (Intâta), deci dela concurenți se cere calificățiunea regulamentară prescrisă.

Alesul capelan va oficia și predica în fiecare Duminică și sărbătoare sf. slujbă, când îi este rândul, precum și toate serviciile, cari i-se vor cere de către credincioși, în sf. biserică și va catechiza la clasele din Șimandul de sus, fără nici o altă remunerațiune.

Va plăti toate impozitele comunale și către Stat după beneficiul său de capelan, care este jumătate din cele înșirate la p. 1, 2, 3, și 5.

Rugările ajustate cu documentele necesare, adresate „Consiliului parohial ort. român din Șimand”, se vor înainta în termenul concursul Oficiului protopopesc ort. român din Chișineu-Criș, jud. Arad, iar concurenții — cu prealabila autorizație a protopopului — se vor prezenta în vre-o Duminică ori sărbătoare în sf. biserică din Șimand, pentru a dovedi dexteritatea în cele rituale și oratorice.

Concurenții din alte Eparhii vor putea concura numai cu învoirea și binecuvântarea Prea Sfinției Sale Părintelui Episcop eparhial.

Din ședința Consiliului parohial din Șimand, ținută la 17 Aprilie 1932.

În conțelegere cu: Consiliul parohial

Petru Marșeu m. p.

protopop.

— □ —

1-3

Citiți și răspândiți

„Biserica și Școala”

Red. responsabil: Protopop SIMION STANA